

opusdei.org

Meditacions: Dissabte de la setena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar el dissabte de la setena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: l'Esperit Sant ens fa present l'amor de Déu; l'amor de Déu renova, perdona i dona força; donar i rebre l'amor de Déu.

07/06/2025

«JESÚS VA FER moltes altres coses, però si algú les volgués escriure una per una, crec que els llibres que

caldria escriure no cabrien en tot el món» (Jn 21, 25). L'amor de Déu no cap en un llibre, ni en una fórmula, ni hi ha paraules per explicar-ho; és inefable, no podem aferrar-lo ni tancar-lo en els nostres esquemes. L'amor és un dels fruits de l'Esperit Sant i precisament a ell li podem demanar, en la vigília de la seva festa, que ens parli d'aquest amor. Ell serà qui ens recordi, dia rere dia, que «l'obra de Crist és obra d'amor: amor d'ell que s'ha lliurat i amor del Pare que l'ha donat»^[1]. Amor és un terme tan utilitzat que de vegades ens pot fer la impressió que ha perdut la seva força. Tot i això, el Paràclit sabrà fer vibrar la nostra ànima amb l'únic amor que no coneix traïció ni cansament.

Escriu sant Climent Romà, a finals del primer segle: «Qui serà capaç d'explicar degudament el vincle que l'amor diví estableix? Qui podrà narrar la grandesa de la seva

bellesa? L'amor ens eleva fins a unes alçades inefables. L'amor ens uneix a Déu, l'amor cobreix la multitud dels pecats, l'amor ho aguanta tot, ho suporta tot amb paciència; no hi ha res sòrdid ni arrogant; l'amor no admet divisions, no promou discòrdies, sinó que ho fa tot en la concòrdia (...). Pel seu amor cap a nosaltres, nostre Senyor Jesucrist, complint la voluntat del Pare, va donar la seva sang per nosaltres, la seva carn per la nostra carn, la seva vida per les nostres vides. Ja veieu, estimats germans, com n'és de gran i admirable l'amor i com és inenarrable la seva perfecció. Ningú no és capaç de practicar-lo adequadament, si Déu no li atorga aquest do»^[2].

Quantes vegades hem buscat succedanis o hem pensat que no necessitàvem aquest afecte. Quantes vegades, com el fill pròdig i el seu germà, hem somiat una felicitat lluny

del nostre pare i de casa nostra. Conscients de la nostra fragilitat, podem acudir al Paràclit perquè ens faci pregustar i gaudir de l'amor que Déu ens vol regalar. «L'Esperit tot ho penetra, fins el més profund de Déu» (1 Cor 2, 10). Quines són aquestes profunditats que el nostre cor està cridat a gaudir? «Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor» (Jn 15, 9), va dir Jesús. No volem sortir d'aquest *lloc*.

«L'AMOR consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats» (1 Jn 4, 10). Podem, «abans que res, pensar en allò que Déu ha fet i fa per mi, no pretendre basar la seguretat

en allò que jo he fet i faig per Déu, perquè sempre serà poc (allò meu). El que faci, en realitat, serà —això mateix— do de Déu»^[3]. Podem caure instintivament en la temptació de pensar i viure aquesta relació com si el necessitéssim molt poc. Però l'amor de Déu té una dinàmica molt diferent. «Del Senyor procedeix tot allò bo i, sense ell, no només una mica, sinó absolutament res no pots ni començar ni perfeccionar»^[4]. Per això, en aquest aspecte, encara és més important la guia d'un mestre que ens aconselli. Sant Josepmaria tenia ben clar que volia comptar amb l'Esperit Sant: «Sento l'amor dins meu: i vull tractar-lo, ser el seu amic, el seu confident..., facilitar-li la feina de polir, d'arrençar, d'encendre... No sabré fer-ho, però: ell em donarà forces, ell ho farà tot, si jo vull... que sí que vull! Diví Hoste, Mestre, Llum, Guia, Amor: que sàpiga el pobre ruc obsequiar-te, i escoltar les teves lliçons, i encendre's, i seguir-te i

estimar-te. Propòsit: freqüentar, si és possible sense interrupció, l'amistat i el tracte amorós i dòcil de l'Esperit Sant. *Veni Sancte Spiritus!*»^[5].

Podem fer aquest mateix propòsit i deixar-lo enfortir els nostres cors. Un lloc privilegiat per disposar-nos a la seva acció és el sagrament de la Confessió: «El Maligne ens fa mirar la nostra fragilitat amb un judici negatiu, mentre que l'Esperit la treu a la llum amb tendresa. La tendresa és la millor manera per a tocar allò que és fràgil en nosaltres. El dit que assenyala i el judici que fem dels altres són sovint un signe de la nostra incapacitat per acceptar la nostra pròpia feblesa, la nostra pròpia fragilitat. Només la tendresa ens salvarà de l'obra de l'Acusador (cf. Ap 12, 10). Per aquesta raó és important trobar-nos amb la Misericòrdia de Déu, especialment en el sagrament de la Reconciliació, tenint una experiència de veritat i

tendresa. Paradoxalment, fins i tot el Maligne pot dir-nos la veritat, però, si ho fa, és per a condemnar-nos.

Sabem, però, que la Veritat que ve de Déu no ens condemna, sinó que ens acull, ens abraça, ens sosté, ens perdona»^[6]—.

POT SER que moltes vegades, en la nostra relació amb Déu, ens centrem més en allò que nosaltres donem que en allò que rebem, també de manera inconscient. I aquesta perspectiva ens limita perquè, sense voler, ens situa davant de Déu, i no al seu costat. És important procurar purificar, cada cop més, la imatge de Déu que tenim al nostre interior. «Si tenim en ment un Déu que arrabassa, que s'imposa, també nosaltres voldríem arrabassar i imposar-nos: ocupant espais, reclamant rellevància, buscant poder. Però si tenim al cor un Déu que és do, tot canvia (...). L'Esperit, memòria vivent de l'Església, ens

recorda que vam néixer d'un do i que creixem donant-nos; no preservant-nos, sinó lliurant-nos sense reserves»^[7].

També ens pot passar que altres vegades ens centrem en allò que rebem, però exigint-ho. «Examinem el nostre cor i preguntem-nos què és el que ens impedeix donar-nos. Diem que tres són els principals enemics del do, sempre amagats a la porta del cor: el narcisisme, el victimisme i el pessimisme. El narcisisme porta a la idolatria de si mateix i a cercar només el propi benefici (...). El victimista està sempre queixant-se dels altres: “Ningú m'entén, ningú no m'ajuda, ningú no m'estima, estan tots contra mi!”. Quantes vegades hem escoltat aquestes lamentacions! (...). Finalment, hi ha el pessimisme. Aquí la lletania diària és: “Tot està malament, la societat, la política, l'Església...”. El pessimista carrega contra el món sencer, però roman

apàtic i pensa: “Mentrestant, de què serveix donar-se? És inútil”»^[8].

A Maria li demanem que ens ensenyi a rebre l'afecte diví com ella ho va fer, unint-nos a unes paraules de sant Josepmaria: «Les teves caigudes involuntàries —caigudes de nen— fan que el teu Pare-Déu tingui més cura de tu i que la teva Mare Maria no et deixi anar de la seva mà amorosa; aprofita-te'n, i, quan t'aixequi el Senyor cada dia de terra, abraça'l amb totes les forces, i posa el cap miserable sobre el seu pit obert, perquè acabin de tornar-te boig els batecs del seu Cor amabilíssim»^[9].

[1] Benet XVI, Homilia, 4-VI-2006.

[2] Sant Climent I, *Carta als Corintis*, capítols 49-50.

[3] Mons. Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, p. 40.

[4] Sant Bernat, *In festivitate Pentecostes sermo*, 2,6.

[5] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, n. 864.

[6] Francesc, *Patris corde*, n. 2.

[7] Francesc, *Homilia*, 31-V-2020.

[8] *Ibid.*

[9] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 884.